

Egy a nemzet!

A Kárpát-medence
50—100%-osan
magyarlakta területei

Békét! — Trianon helyébe!

Fel kell emelni a *nemzet* fogalmát
olyan köztudati, közjogi és
alkotmányjogi szintre, mint amivel
felszerelte a polgári liberális állam-
felfogás az *állampolgár* fogalmát!

Azt akarjuk elérni, hogy hozzon a
magyar országgyűlés olyan törvénye-
ket, amik törvényes és jogi keretet
adnak az egész magyar nemzetnek
az államhatároktól függetlenül!

Az Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság kiadványa

A szabadság oszthatatlan

1993 elején indult útjára az **Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság** kebelében az **Egy a Nemzet Mozgalom** a magyar nemzet együvé tartozásának, nemzeti önvédelemre összefogásának érdekében.

A magyar nép kirekesztett, elhatárolt egyharmada háromnegyed évszázados kálváriájának tragikus fordulatóba lépett, nemzeti létében a hanyatlás zuhanásszerűvé vált a környező államok felgyorsult homogenizáló programjai következtében. Sem a nemzetközi helyzet, sem a magyarországi politikai helyzet nem érett arra, hogy ez a válság kedvezően kezelhető lenne. Az anyaország közvéleményéből kiírtották a nemzettudatot, két korosztály is felnőtt abban a programozott elbutító korszakban, amikor nem is hallottak négymillió hadifogoly magyarról. Irántuk társadalmi együttérzés nincs, és ezen felül a magyar állam törvényei között egy sincs, ami az elhatárolt nemzettesteknek a hazához való viszonyát egyáltalán érzékelné, valamilyen módon törődne velük.

A *felszabadulás* nem csak állami, hanem sokkal inkább társadalmi feladat. A világ közvéleménye, a nemzetközi politika hatalmasai, csak azoknak a problémáira figyelnek oda, akik felmutatják az akaraterőt, akik egységesen lépnek fel: akik követelnek! A magyar nép egységes fellépése hiányának jelenleg az a magyar közjogi és közhangulati mulasztás az oka, hogy nincs a magyarságnak, a magyarság intézményeinek a nemzetszaggató államhatárokat áthidaló munkaprogramja és annak feltételeit megteremtő jogalkotása és abból fakadó társadalmi felelősségérzete.

Erre a hiányra akar rámutatni az **Egy a nemzet Mozgalom**, azzal az igénnyel, hogy ebből országos mozgalom fejlődjön Magyarországon. A jelenkor legfontosabb magyar feladatákként fel kell ébreszteni és népszerűsíteni kell az államhatárok korlátai fölötti nemzeti összetartozás eszméjét, védekezésül az etatista–nacionalista magyarirtással szemben. Ennek elérése érdekében fel kell emelni a **magyar nemzet** fogalmát olyan köztudati, közjogi és alkotmányjogi szintre, mint amivel felszerelte a polgári liberális államfelfogás és joggyakorlat az **állampolgár** fogalmát.

Gyakorlati eredményként azt akarjuk elérni, hogy hozzon a magyar országgyűlés olyan törvényeket, amik törvényes és jogi keretet adnak az egész magyar nemzetnek az államhatároktól függetlenül. Ilyen határozatot hozni a magyar népnek szuverén jogában áll. Hozzanak olyan törvényt, ami szerint: *a magyar alkotmány a magyar nemzet tagjának tekint minden magyart, függetlenül attól, hogy mely államnak állampolgára.*

Emeltessék a **nemzet** fogalma alkotmányjogi képletté, mert érzéseiben is, vágyaiban is és reméljük, felemelkedésében is: **egy a nemzet!**

Csapó Endre

kezdeményező

Az Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság rövid története

Amikor 1989-ben végre kezdett megmozogni a föld a bolsevista egypártrendszer alatt Magyarországon, máris létrejött 1989 februárjában Budapesten a **Szent Korona Társaság** *Kállay István* történész, tanszékvezető professzor szervezésében. Erről *Deseő Rudolf* sydneyi honfitársunktól értesültünk. Abban a reményteljes időben alakítottuk meg 1989. november 9-én a mozgalom első ausztráliai szervezetét, amelynek keretében vállaltuk a célkitűzést és szervezést, amelynek feladatait *Debreczeny Ádám* (elnök), *Debreczeny Zsuzsa* (titkár) és *Csapó Endre* (vezetőségi tag) végezték lelkes alkalmi segítőtársak közreműködésével.

Akkor még feladataink között volt: törekvés a magyar koronás kiscímernek hivatalos magyar államcímerré visszaállítására. A következő év ezt a kívánságunkat meghozta. Lehet hogy törekvésünk híre is hozzájárult szerény mértékben a parlamenti döntéshez, hiszen gondoskodtunk róla, hogy a törvényhozás tagjai értesüljenek létezésünkről és célkitűzéseinkről. Egy kellő időben megjelenő halk hangnak is lehet súlya. Akkor úgy éreztük, hogy törekvéseink első sikeres állomásához érkeztünk.

Sajnos, a lendület megtorpant, Magyarországon a szentkoronás címer nemzeti jelképe mögött nem jött létre a nemzeti szellemiségű törvénykezés és kormányzás. A törvényhozók elmulasztották a sztalini alkotmány megtagadását, elvetését, elszalasztották az új alkotmányozás lehetőségét.

Várakozásaink nem teljesültek, de ez várható volt, mi a célt sokkal távolabbra tettük, feladatunkat már az elején így fogalmaztuk meg: *Törekvés a Szent Korona tiszteletének és közjogi szerepének visszaállítására*. Előre látható volt, hogy ez nem lesz könnyű küzdelem, mert a bolsevista korszakban a Szent Korona lényegét és történelmi szerepét feledésre kárhoztatták. Ez határozta meg feladatunkat: elindítani a magyar közfelfogásban a Szent Korona-tan restaurációját, kimutatva azt, hogy az nem korszerűtlen, ellenkezőleg fontos eleme lehet a megváltozó európai körülmények között a nemzet hagyományokon alapuló egyénisége kifejezésének.

Nem összeegyeztethetetlen sem a demokratikus felfogással, sem a köztársasági alkotmánnyal, mert a Szent Korona-tan állandósult (statikus) nemzeti hagyomány és államjogi filozófia, a demokrácia viszont csupán a jelen idők korszelleme, a köztársaság pedig a jelen idők államigazgatási kerete, de nem megtestesítője a magyar népnek. A magyar nép, mint a Szent Korona tagjainak összessége csak ennek, az egész **nemzetet** összefogó filozófiának az értelmében lehet közjogilag is teljes egységet alkotó képlet, szemben a jelenlegi közjogi állapotokkal és a köztársasági államhatárokkal, amik kirekesztenek — és amelyek elfogadják, hogy kényszerű idegenségben és jogfosztottságban tartanak — minden harmadik magyart.

A Szent Korona-tan népszerűsítése ma nemzetvédelem. Mi ezt a feladatot vállaltuk, mégpedig elsősorban Magyarországon. A népszerűsítés első terveként pályázatot hirdettünk meg Magyarországon az egyetemi ifjúság részére, az ottani Szent Korona Társasággal karöltve. A feladatot *dr. Kállay István* egyetemi tanár és *dr. Hasznos Miklós* országgyűlési képviselő látták el. A pályázat eredményeként három pályaművet jutalmaztunk. A díjakat *Debreczeny Ádám* adta át Budapesten 1991. szeptember 12-én Kállay István professzor jelenlétében *Koltay András* (A Szent Korona eszme), *Lugos József* (A Szent Korona tisztelete a Tripartitumig) és *Duska Ákos* (A Szent Korona-eszme — múlt, jelen és jövő) egyetemi hallgatóknak. A pályázat témakörének meghatározására *dr. Török Bélát* (Sydney) kértük fel, aki többek között mint alkotmányjogász, történész, és jogtörténeti-, alkotmánytörténeti szakíró, ebben a kérdésben szaktekintély. Koltay András tanulmánya megjelent teljes egészében a Magyar Élet c. ausztráliai hetilapban.

1992 októberében kiadtuk *dr. Török Béla* tanulmányfüzetét, amelynek címe: *A magyar közjog múltja és jövője*. Ezt a füzetet megküldtük a magyar parlament mindenegyes képviselőjének. Tanulmányában a szerző vázolta a magyar közjog történetét és lényegét, majd azzal foglalkozott, hogy az adott politikai keretben és viszonyok között miképpen lehetne megközelíteni azt a célt, hogy az ország visszaállítsa a második világháború szerencsétlen kimenetele folytán elsodort történeti és rugalmas alkotmányát. Szakértőkkel, emigrációs szakértőkkel is kibővített bizottságot javasolt Török Béla, és az állampolgárok alapos tájékoztatása után népszavazást javasolt a történeti alkotmány helyreállítása érdekében.

Jellemző a magyarországi viszonyokra, nem akadt olyan parlamenti frakció, amely magáévá tette volna a javaslatot. Mindezt nem könyveltük el tevékenységünk sikertelenségeként, hanem azt a feladat és erőnk közötti aránytalanságnak tulajdonítjuk. Ezért nem szegi kedvünket, és a tőlünk telhetőt továbbra is megteesszük.

Eddigi legnagyobb vállalkozásunkhoz 1994-ben tettük meg az első lépést: felkértük *Kocsis István* történészt egy összefoglaló tansegédlet megírására a **Szent Korona-tanról**. Azért őt szemeltük ki erre a feladatra, mert korábbi munkáiban, a Szent Korona tana és abból eredező magyar közjog kiemelt helyet foglal el, a szerző érezhetően „otthon van” a témában.

A mű elkészült és megjelent 1995 augusztusában *Püski Sándor* kiadásában, 300 oldalon. Élvezetes stílusú könyv, nem követeli meg a történelem alapos ismeretét, mert ahol kell, kitér a történeti vonatkozásokra. Történész, bölcsész diákok részére kimerítő tansegédlet a Szent Korona tana megismeréséhez, kutatók részére nélkülözhetetlen kalauz. Tehát pontosan az, amit vártunk: egy összefoglaló munka a felnövő értelmiség részére, ami Magyarországon könyvkereskedésben megkapható hozzáférhető áron. A könyv nagyon kedvező fogadtatásra talált és a *Szent Korona közjogi szerepének visszaállítása* nevet viselő küzdelmünknek jelentős állomása. Feladatunkat abban jelöltük meg, hogy ennek a könyvnek el is kell jutni azok kezébe, akik annak tartalmából tudást és erőt merítve majd cselekednek! Tudjuk, hogy ez csak kis lépés, de ha vele megtettük az

első lépést a Szent Korona irodalmának reneszánszához, akkor fontos lépés is volt. Ám lelkes követők nélkül munkánk csak elvetélt kezdeményezés lesz.

Időközben magunkra vállaltunk egy újabb feladatot. 1993. február 28-án Csapó Endre előadást tartott Sydneyben **Egy a nemzet** címen. Ebben olyan közjogi hiányosságra mutatott rá, aminek orvoslása szervesen beleilleszhető a Szent Korona közjogi szerepének visszaállítása gondolatkörébe: „*a magyar nemzetnek ma nincs jogi kerete, nincs alkotmányos meghatározása és nincs törvényes védelme*”. Úgy mértük fel, hogy ezt a hiányosságot célba kell venni, és az Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság elhatározta, hogy az előadásban megfogalmazott gondolatokat és problémákat szélesebb körben megismerteti. Ennek érdekében indítottuk el az **Egy a nemzet Mozgalmat**

A Mozgalom programjaként kifejtettük, hogy általa azon fáradozunk: jöjjön létre olyan törekvés Magyarországon, az elhatárolt területeken és a nagyvilágban szétszórta élő magyarok között, amely feladatává teszi a *magyar nemzet* fogalmának és jogállásának törvényes meghatározását annak érdekében, hogy végülis a nemzet mint államjogi kategória újra helyreálljon egy olyan közjogi és magánjogi rendezés, továbbá társadalmi akarat alapján, ami elveti azt az újkori etatista elvet, ami megtagadja a nemzethez tartozást azoktól, akik nem élhetnek a magyar állam határain belül, megfosztva őket olyan emberi és kollektív jogoktól, amikre ma már általánosan nemzetközi törvények vannak.

Az *Egy a nemzet Mozgalom* propagálásakor nem kértünk többet, mint az elvi egyetértés kinyilvánítását. Csupán fel akartuk mérni, hogy a gondolat egyáltalán fogantatásképes-e, hiszen nyilvánvaló, hogy működőképes mozgalmat a gondolat érdekében nem indíthatunk el és nem szervezhetünk meg Ausztráliából. Abban reménykedünk, hogy Magyarországon megfelelő felkészültségű jogászok véleményezik illetve megszövegezik a fent vázolt elvet, célkitűzést és programot. A feladat adva van: a nemzet egy harmada ma nem élheti életét a nemzet részeként, csak azért, mert idegen állam polgárává tették. *Ennek a kornak az a bűne, hogy állampolgári kategóriákra szaggat kultúrköri kategóriákat.* Az államhatárok alapján a gyakorlatban bűncselekménnyé válik részükre a nyelvi-, a történelmi-, az érzelmi-, a vallási- és a kulturális örökség megvallása és gyakorlása. A védekezés módját ezzel szemben a nemzet fogalmának közjogi és alkotmányos tényezővé való avatásában látjuk. Ehhez nem kellene nemzetközi jogi szabályok, ez a magyar nemzet „belügye”, amit ha az egész magyar nemzet magáévá tesz, olyan erőforrást állít a megmaradás talapzatául, amit semmiféle nemzetközi szerződés, „békerszerződés” le nem dönthet!

Egy a nemzet

**Csapó Endre előadása Sydneyben 1993. február 28-án
az Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság műsoros
délutánján**

„Egyedül a legnagyobb erő sem tehet mindent, mondhatnám, nem tehet sokat: egyesített erőknek pedig a lehetetlennek látszó is gyakran lehetséges. Mit ér egy csepp víz? De milliomonként egyesült cseppek megdöbbentő erőt fejtenek ki. Ez egyszerű, mindennapi példa tudtokra adhatja: mily becses az egyesület! Légy kész egyesülni. A nép, melynek tagjai saját házaikban elszigetelve csak önmagokról gondolkoznak, s parányi céljaikat csak egyenként úzik, még félig vad nép. ... Jól megértsd: nemzet és sokaság egymástól különböznek. Amaz együvé állott egész, ez több egyesek most ilyen, majd olyan számban és alakban történt összecsoportozása”. (Kölcsey Ferenc: Parainesis Kölcsey Kálmánhoz).

Amikor Kölcsey ezeket a sorokat leírta, az egész magyar nép még **egy** országban élt, még 12 év kellett ahhoz is, hogy eljusson a magyar nép a **szabad nemzetté** válás nagy forradalmi élményéhez és a magyar függetlenség követelésével egyidőben az önálló állami életre törekvő népek és népcsoportok hasonló célú törekvéseinek a magyar állam épségét veszélyeztető jelzések felismeréséhez.

Nem arra akarok utalni most, hogy korát megelőzve Kölcsey népről és nemzetről aképpen szól, mintha annak különbözősége csak abban mutatkoznék, hogy a **nép** még híján van, a **nemzet** már teljében van az egyesülés gondolatának, hiszen az akkori köz- és jogfelfogás még csak a nemességet tekintette nemzetnek. De hiszen éppen ezért maradhatott időszzerű a XIX. század eleji gondolat a XXI. századba belépni készülő magyarság részére is, mintha előre látta volna, hogy ennek a kornak az embere ismét egy „különálló csepp víz”, a házába behúzódó egyén lesz, aki csak vásárolni megy ki a házból, és csak a televízió előtt ül és nem érez közösséget azokkal akikkel egy nyelvet beszél, akikkel azonos kultúrkörben nevelkedett.

Ne taglaljuk most itt azt, hogy milyen erők és események szántották ki a magyar lelkekből a **nemzettudatot**, ezekről a hatásokról manapság szerencsére már elég sokat mondanak, írnak országon belül és kívül. De arra már igenis oda kell figyelnünk, hogy a mai magyarországi nagyközönség új ismeretként vesz tudomást arról, hogy a szomszéd államokban is élnek magyarok, mégpedig milliós nagyságrendben. Ez a felismerés annak köszönhető, hogy végetért az a gazembervilág, amiben a magyarirtás hírei nem jelenhettek meg.

Végre már olyan helyzetbe kerültünk, amiben a megválasztott magyar kormány hadügyminisztere kimondhatja, hogy: *„A magyar nemzet biztonságának van egy sajátos, szinte csak ránk, magyarokra jellemző feltétele és tényezője. Ez abból ered, hogy a magyar nemzet itt, a Kárpát-medencében nemcsak a magyar köztársaságot jelenti; a magyar nemzet lényegében egy*

nyelvnemzetet jelent, melynek egyharmada a trianoni békediktátummal kisebbségbe került. És a magyar nemzet biztonságának, megtartásának elengedhetetlen része az egész magyarság megőrzése itt, a Kárpát-medencében. Nekünk a magyarság biztonsága, a magyarság megmaradása szempontjából soha, egyetlen percre sem szabad lemondani róluk”. (Für Lajos beszéde Miskolcon 92, 2, 14-én: A szabadság levegője címen).

A magyar kormány hivatalos kiadványában olvassuk: „Tekintettel arra, hogy a magyarság egyharmada határainkon kívül él, a magyar államnak különleges felelőssége a magyar nemzet, mint kulturális és etnikai közösség megmaradásának támogatása. Ezért álltunk ki – a fennálló nemzetközi szerződések tiszteletben tartásával, azok szellemében és a szomszéd államok kormányainak kinyilvánított ígéreteivel is összhangban – a határainkon kívül élő magyar közösségek jogainak, köztük az önrendelkezésnek a betartása (ennek keretében a kulturális autonómia létrehozása) mellett. Támogatjuk a határokon túl élő magyar közösségeket nemzeti önazonosságuk megőrzésére irányuló törekvéseikben. Fontosnak tartjuk a civil társadalom minden ilyen irányú kezdeményezését”. (A nemzeti megújulás programja, Budapest 1990).

A Magyar Demokrata Fórum népi–nemzeti körének második országos találkozásán **Antall József** miniszterelnök az alábbi kijelentést tette: „Nincs olyan politikai irányzat és eszme, ami a nemzeti gondolatot a mi gondolkodásunkból száműzhetné. A nemzet igenis az a közösség, amelyik különböző történelmi korszakokban az együvé tartozást, a testvériséget jelenti. Számunkra minden politikai program, minden külpolitikai cél, minden átalakulás nemzeti gondolati keretben, és a nemzetnek, mint testvéri közösségnek, mint az összetartozó emberek együttesének szolgálatában kell hogy megjelenjék. Mi a magyar néppel, a magyar nemzettel vagyunk azonosak, ez határozza meg gondolkodásunkat, ezt senki, semmilyen körülmények között nem vonhatja kétségbe”.

Ezeket a megnyilatkozásokat örömmel és megnyugvással fogadtuk, mert a pártállam mélységes szakadékhöz viszonyítva ezek magaslatnak számítanak. De fel kell tenni a kérdést ennek a valóban örvendetes állapotnak a harmadik évében: elegendő-e az ami tettben és ígéretekben eddig megnyilatkozott? Az őszinte válasz erre a kérdésre az, hogy: nem!

Az a bánásmód, amiben a trianoni határokkal kirekesztett nemzettestek részesültek – különösen felfokozott mértékben az elmúlt esztendőben – megmutatta, hogy a magyar kormányzat törvényes lehetőségeinek végső határáig vitt támogatása túlságosan kevésnek és erőtlennek bizonyult a szerbek, a románok és a szlovákok magyarüldözésének akárcsak korlátozására is.

A legnagyobb probléma az, hogy mind a közfelfogás, mind a magyar jogrend és a nemzetközi jogrend alapján is, a támogatásra szoruló magyarok egy-egy idegen állam polgárai lévén, teljes egészében alattvalóivá váltak az elszakított terület új gazdájának, megszakítva minden jogi köteléket a szülőhazával. Ezek az államok ehhez a tételhez ragaszkodnak is, és ennek alapján belügynek tekintik másnyelvű állampolgáraik dolgait, teljesen süketek és érzéketlenek mindenféle megállapodásra, jogra, a saját alkotmányuk idevonatkozó tételeire is. Egyre nyíltabban és

határozottabban fokozzák a homogenizáció programját, ami eredményesnek is bizonyul a tízezrével történő elmeneküléssel, kilakoltatással, katonai behívásokkal, átköltöztetésekkel, betelepítésekkel.

A Délvidéki Magyar Szövetség összejövetelén, Sydneyben, 1991. november 30-án megtartott előadásomban az alábbiakat mondtam:

„Éppen most, ezekben a hetekben, hónapokban bontakozik ki annak a szemléletnek a tarthatatlansága, amit a trianoni, majd a párizsi úgynevezett békeszerződés a magyar népre rákényszerített. »Úgynevezett« békeszerződés, mert nekünk nem hozott békét, és a szerződés elfogadása is kényszer alatt történt, aminek megtartására minket köteleztek, de amit a másik fél azóta is minduntalan megszeg.

Tarthatatlan ez a szemlélet, mert arra kötelezi a magyar kormányt, a magyar hatóságokat, hogy azt a négymillió magyart, akik a trianoni határokon kívül élnek, **idegen állampolgároknak** tekintse. A nemzetközi jog ezeket a magyarokat, akik el sem mozdultak szülőföldjükről, jugoszlávnak, romának, szovjetnek, csehszlováknak, osztráknak minősíti. Ezzel a minősítéssel a természet rendje ellen cselekedtek, kiszakították őket a magyar nemzet kötelékéből, ugyanakkor idegen elemként kellett élniök egy más nép uralma alatt, amelyik elfogadta a megszerzett területek birtoklását, de nem fogadta el a rajta élő őslakosok nemzeti mivoltát. Ez okozta a magyarság mérhetetlen szenvedését, ami iránt az államhatárokat megszabó nagyhatalmaknak nincsen érzékük. Jogalkotásuk még ma is abban a primitív állapotban van, hogy a kisebbségi jogokat csak az általános emberi jogok keretében szemléli”.

Ebből az idézetből kérem megjegyezni a kiemelt részt, hogy: *idegen állampolgároknak tekinti* ... Jól ismerjük a jelenlegi magyar kormány nehézségeit, korlátozott mozgásterét. Részükről gyakran kapunk figyelmeztetést, amikor számonkérjük rajtuk a Trianon elleni kiállást. Ezeket mi igyekszünk megérteni. Megértjük, hogy nem szabad a határok megváltoztatását kormány szinten javaslatba hozni, hiszen még fennáll az a világhatalmi képződmény, amelynek győzelmet jelentett Közép-Európa két világháborúban történt összeomlása, amelynek fegyveres szövetségese volt a keleteurópai ortodox–szláv világ, aminek a szolgálatait magyar területekkel jutalmazta ugyanez a világhatalom. Ugyancsak fennáll ennek a képződménynek a gazdasági érdekszövetkezése, aminek nagy beleszólása van sorsunkba, belügyeinkbe is, amire a jó időben beütemezett adósság révén szerzett jogokat. Mint ahogy annak idején Horthy Miklós is csak úgy kapott engedélyt kormányzásra a nagyhatalmaktól, ha elfogadja a trianoni határozatot, Antall József kormányát sem lehet elképzelni hasonló nemzetközi kényszerhelyzetek nélkül. Ilyen például a Helsinkii Határozat, ami lényegében a Szovjetunió hódításainak tartósítását célozta. Nehéz egy hét évtizedes irányzattól megszabadulni, különösen akkor, ha arra való erő hiányzik.

A magyar kormány tiszteletre méltó mértékben igyekszik felszínen tartani külpolitikai szinten az elszakított nemzetrészek kérdését, bizonyára nem is eredménytelenül. De nagyon hiányoljuk, és

ezt többször is szóvátettük, hogy a trianoni határok történelmét nem iktatják be a külföldi tájékoztatás keretébe. Pedig annak szárazon előadott története is alkalmas lenne adott esetben rávezetni a külföldi közvéleményt arra, hogy ezeknek a határoknak nincs meg az a bűverejük, amit hirdetnek róluk az európai biztonság vonatkozásában, ellenkezőleg útjában állnak a békének, a biztonságnak, a gazdasági és egyéb kapcsolatoknak.

Sokszor hangsúlyozzák kormányzóvivőink azt is, hogy a határok szerepe megváltozik a jövő Európájában. Nagy tévedés lenne erre egy olyan politikát alapozni, ami szerint nem is kell már tennünk semmit, csak szépen kivárni ezt a történelmi fejleményt. Érdekeltek vagyunk mélyebben megvizsgálni a jövő lehetőségeit annak a szemünk előtt látható ténynek az ismeretében, hogy amíg Nyugat-Európában az államok egyesülése és a határok elmosódása a jellemző, egy lépéssel odébb, a mi térségünkben ennek szöges ellentéte zajlik, a szó szoros értelmében. Ez a teljesen ellentétes irányzat annyira következetes és annyira heves, hogy annak feltartóztatása és visszafordítása nagyhatalmi erő alkalmazása nélkül elképzelhetetlen. (A térség „történelmi” nagyhatalmai, Törökország, Oroszország, Németország, nem jöhetnek számításba, a jelenlegi közép-európai nagyhatalmi vákumban. Nagyhatalmi befolyás csak az amerikai tőke és annak szolgálatában álló liberálisok közvetítésével érezhető. Ez nemcsak hasznos, de sok veszélyt is jelent.)

Ettől függetlenül nem hiú ábránd küzdeni a határok elhatároló szerepe ellen. Mi magyarok már sokszor voltunk zászlóhordozói és Kelet részére iránymutatói Nyugat haladó eszméinek. A jelenkor legfontosabb magyar feladata az államhatárok korlátai fölött létrehozni a nemzeti összetartozás eszméjét, védekezésül az etatista–nacionalista magyarirtással szemben.

Ennek elérése érdekében fel kell emelni a **magyar nemzet** fogalmát olyan köztudati, közjogi és alkotmányjogi szintre, mint amivel felszerelte a polgári liberális államfelfogás és joggyakorlat az **állampolgár** fogalmát. Más szóval: hozzon a magyar törvényhozás olyan törvényt, amik alkotmányos és jogi keretet adnak az egész magyar nemzetnek. Ilyen határozatot hozni a magyar népnek szuverén jogában áll. Hozzanak olyan törvényt, ami szerint: a magyar alkotmány a magyar nemzet tagjának tekint minden magyart, függetlenül attól, hogy mely államnak állampolgára.

Arra a kérdésre, hogy összeegyeztethető-e ez a javaslat magyarországi politikai és szellemi tényezők véleményével, **Bíró Gáspár** mondataival válaszolok:

„A szabad identitásválasztás elvének elismerése és érvényesítése a gyakorlatban messzemenő következményekkel jár az államok bel- és külpolitikájára. A legfontosabb ezek közül annak a reálisan létező tendenciának a felgyorsulása, amely a nemzetállami eszme hanyatlása, és a nemzeti önrendelkezés és szuverénitás illetve állami szuverénitás szétválása felé mutat. Európában ma még úgy tűnik, komoly esély van arra, hogy az államok Európáját a nemzetek és etnikumok Európája váltsa fel. ... A magyar közvéleményben és a magyar állam nemzetpolitikájában napjainkban uralkodóvá válni látszik az a felfogás, amely morális szempontból azonos értékűnek tekinti a határon túli magyarság ügyét és a Magyarországon élő nemzeti, etnikai, nyelvi és vallási

kisebbségek helyzetének javítását. A magyar állam tevékenységét korlátozza a törvények és állami kompetenciák területhez kötött hatályossága. ... A Magyar Demokrata Fórum 1989 októberében közzétett programjában leszögezi: – Az egyén elidegeníthetetlen joga, hogy eldöntse, mely nemzethez, nemzeti vagy etnikai kisebbséghez tartozónak vallja magát. ... A mindenkori magyar kormányt az alkotmány rendelkezéseinek megfelelően politikai felelősség terheli a határokon túl élő magyarok sorsáért. Ennek megfelelően külpolitikájában a nemzetközi normáknak és azoknak a két vagy többoldalú szerződéseknek, dokumentumoknak vagy nyilatkozatoknak alapján, amelyekhez a magyar állam csatlakozott, valamint nemzetpolitikájában minden törvényes eszközt megragad, hogy politikai eszközökkel emberhez méltó feltételek kialakítását segítse elő minden magát magyarnak tekintő személy számára, ott ahol él, szülőföldjén vagy választott hazájában”. (Bíró Gáspár: A nemzeti pluralizmusról, Nemzetpolitikai Szemle 1992, Budapest).

Mi legyen a nemzetfogalom alkotmányos rendjének célja? Nem több és nem kevesebb, mint **annak szolgáltatása, amit az elhatárolt nemzetrészekről megtagad az állam.** Így elsősorban a tanulóhoz való jogot említem. Ezt mégcsak nem is sérelmezheti egyik szomszédállam sem, mert hiszen alapvető emberi jog megválasztani azt a helyet vagy akár országot, ahol tanulni akarunk. A probléma mindig is a lehetőségeken van, ezt pedig a magyar állam, mint a magyar kultúrnemzet fennmaradásáért alkotmányosan felelős szerv, köteles szolgáltatni. (Tetszik érteni Budapesten?)

A magyar nemzet számára nem a területei egy részének más állam szuverénitása alá hajtása volt a végzetes, hanem kulturális egységének megbontása, az ortodox kelet térhódítása által a Kárpát-medencében. Trianon nemcsak magyar veszteség volt, hanem annak az Európának is a vesztesége, ami a nyugati keresztény kultúrkörben fejlett ki világra szóló civilizációvá. A magyarság békés feladata volt beemelni az európai kultúrkörbe a történelmi határokon belül letelepedett keleti-ortodox népeket. Trianonnal ez a szerep lehetetlenné vált, és a román egységesítő törekvések nyomása alatt megingott az erdélyi románok európai kultúrája is, és mostanra az erdélyi magyarság is kulturális végveszélybe került. Ugyanez a végzete a délvidéki magyarságnak, de a szlovének is ettől akartak elsősorban megszabadulni, és a horvátok fegyveres védekezésének is ez a legfőbb oka. Ez nemcsak magyar probléma, nemcsak szlovén vagy horvát probléma, hanem európai probléma, mert ennek következtében Európa ma már nem a Kárpátokon, hanem a Nagyalföld közepén végződik. Nagyon tudatos ébrenlétre van szüksége ezek után a magyar népnek.

Nem arról van szó, hogy most majd az erdélyi magyar alföldi- vagy dunántúli-, vagy éppen pesti jelleget kapjon, csak azért mert itt jár magyar nyelvű iskolába. Sokkal fontosabb, hogy az erdélyi magyar fiatal az erdélyi patinás, mélygyökerű magyar kultúra értékeit sajátíthassa el az államhatárnak ezen a oldalán, csak azért, mert odaát ennek gyakorlásától megfosztják. A szegedi főiskolán már tradíciója van az erdélyi diákok, tanítók képesítésének, az erdélyi oktatási kultúra átmentésének.

Szóljanak most azok is, akiknek a nevében és érdekében is újtára indul ez a javaslat, hogy **emeltessék a nemzet fogalma alkotmányjogi kategóriává:**

Tőkés László: „Életkérdése, létszükséglete a magyarságnak és más nációknak amelyeknek ilyen mostoha sors jutott osztályrészül, hogy szövetségre lépjenek és próbálják meghaladni a széthúzó, megsemmisülésük irányába ható erőket. Ha már nem lehetett egy országban, egy ország területén élő boldog nemzetről beszélni, akkor létre kell hozni a hazát a magasban, a mindenütt szétszóródó magyaroknak ezt a lehető legegységesebb közösségét”.

Dobos László: „A mai magyarságlétnek egy nagy történelmi esélye van. És ezt a nagy történelmi esélyt **mindenképpen** ki kell használnunk. Én az összmagyarság gondolatát és e gondolat gyakorlati megvalósítását az emberi értékek oldaláról tekintem és nézem, ugyanis a kisebbségi lét hallatlanul érzékeny az értékekre. Itt nehezen alakulnak az értékek, nehezen termelődnek az értékek, és valahol természetszerűen, ösztönösen van bennünk az értéktisztelet és innen indulva az **összmagyarság gondolata** felé, azt kell mondanom, hogy a világ magyarsága óriási rendű-rangú, szellemi, emberi, erkölcsi értéket hozott létre és csak innen indulhatunk egymás felé. Ezt kellene a fejünk fölé tartani. A létrehozott értékeinket. És ebből alakítani pozitívumokat”.

Sütő András: „A magyarságnak azt a jogát kell megfogalmaznia, amelyet ma például köröskörül rengeteg sovén, nacionalista vagy fasisztoid politikai erő tagad. Azt a jogát tehát, hogy Trianon után a feldarabolt állapotában újra meg kell teremtenie azt a **szellemi, művelődési egységet**, föl kell húznia tehát azt a szellemi égboltozatot maga fölé, amely ezt a feldarabolt népet nyelvében, művelődésében, szellemiségében mindenk ellenére határok fölött is megőrzi, egyben tartja viszonylagosan, és segít rajta ott, ahol darabjaiban, tömbjeiben, a pusztulás szakadékaig jutott”.

Csoóri Sándor: „A magyarság számára ez az idő nem a kényelmes konferenciák ideje, hanem a föltámadásé. Nézzünk bárhova: létharcot folytat a magyarság Erdélyben, létharcot Szlovákiában, s ugyanazt a Kár-pátalján és a Vajdaságban. Sőt legyünk komoran tárgyilagosak: azt folytat az anyaországban is. Mert egy népet nemcsak külső erők, nemcsak háborús ellenfelek sodorhatnak végveszélybe, ugyanígy belesodorhatják belső bajai is: a rossz megosztottság, az egymásra kényszerített hatalmi harc, a fegyelmezetlen tagadás, amely szinte naponta csapra veri a reménytelenséget, s könnyű mámorokra szoktatja rá magát a szabadságot is. Az embernek egyre nehezebb kényszere támad kiáltani: Uraim, barátaim, **a haza veszélyben van!** Mikor fogjunk össze, ha nem most amikor saját életünk anyagából szabhatunk **új életet** magunknak? Ne felejtsük el, hogy a történelem: alkotás, emberi mű, s a nép, amelyik belül, önmagában erős, az a kapcsolataiban és a művében is az lesz”.

Végül az **emigráns magyar** nevében elmondanám, hogy közvetve minket is Trianon taszított ki a hazánkból, és hazátlan sorsunk egybehajlik azokéval, akik az elhatárolt nemzetrészekből szakadtak le és szóródtak szét a nagyvilágban.

Mi is kitagadottak vagyunk. És mert **jogi kategóriaként nincs magyar nemzet**, amely megnyilatkozhatna, de van jogi kategóriaként magyar államhatalom, ami Mohács óta gyakran van idegen kezekben, ennek folytán az állam lehet bolsevista is, lehet hazaáruló is. **Az állam, Trianon szellemében, szolgálalkúen és folyamatosan kitagad minket, kitagadja mindazokat, akik nem élnek a nagyhatalmi anarchia és diktatúra által kijelölt határok között.** Nem a magyar nemzet tagadott ki, a magyar nemzet sem kitagadni, sem visszafogadni nem tud senkit, mert a magyar nemzet nem jogi kategória, mert ebben a liberális–etatista rendszerben a nemzet szétszakítható, a nemzet elkergethető, kirekeszthető, mert **a magyar nemzetnek nincs jogi kerete, nincs alkotmányos meghatározása és nincs törvényes védelme.**

Ebben a magyar nemzetet pusztító rendszerben csak az számít magyarnak, aki helyben lakik a szentté avatott és sérthetetlen határok között. Ebben a gyalázatos jogi helyzetben teljes jogú magyar a hazaáruló bolsevista gyilkos azon az alapon, hogy ott lakik, de a hű hazafi, a hős katona nem magyar, mert nem honos többé.

Eljöttünk az országból azok miatt, akiknek a magyarsága az állami hovatartozás keretein túl nem terjed. Aki állampolgár, az lehet magyar, aki nem állampolgár az nem lehet. Így akarták Trianonban a nagyhatalmak, így akarták a bolsevisták, és így maradt most, a felszabadulás után is, mert nincs elképzelés, nincs érzés, nincs lélek: minden harmadik magyar „nem magyar”. Mert **a nemzetre nincs jogi keret!**

Ez a helyzet – véleményünk szerint – tarthatatlan, ez ellen az egész magyar nemzet nevében, és az egész magyar nemzet érdekében tiltakozunk és megindítjuk a kultúrharcot. Lássuk hát, kik azok, akik akarják a magyar nemzet egységét és fölemelkedését, és kik azok, akik ellenzik, akik akadályozzák!

A mi jelszavunk: **Egy a nemzet!**

Az Egy a nemzet Mozgalom visszhangja

A mai világban, amikor nyomtatványtengerben fuldokolunk, és a szellemi hadszíntér küzdőfelei információs szőnyegbombázással borítják a társadalmat, nem elég elkiáltani valamit egyszer, legyen az bár akárha Justitia istennő hangja. Ennek értelmében megjelentettük az *Egy a nemzet* tanulmányt füzetalakban is, és úgy gondoltuk, a benne foglalt gondolatok elterjesztésére népszerű *mozgalmat* kellene indítani.

Távol áll tőlünk egy újabb szervezet létrehozása, mindössze csak annyit szeretnénk elérni, hogy az **Egy a nemzet!** jelszóként elterjedjen, természetesen a vele kapcsolatban megfogalmazott

gondolatokkal és igazságokkal. E gondolatok és igazságok nem újak, hiszen azokat éppen a dolgozatban hivatkozott személyek mondják el, és ma már bizonyára nem akadna olyan magyar gondolkodó, aki elutasítaná a nemzet egységbe szervezésének elvét és tervét. Ami új ebben a formában a *jelszó*, aminek – mint minden jelszónak – egyetlen feladata az, hogy ha meghalljuk, eszünkbe jusson az egész szabadságkonceptió, amit vele kapcsolatban hirdetünk. Arra vágyunk, hogy egyetlen jelmondat elhangzásakor a 15 millió magyar minden tagja ugyanarra a nemzeti feladatra gondoljon: arra, hogy a nemzet minden különlétre kárhozott része lelkiileg, politikailag, gazdaságilag és kulturálisan olyan *parabiózisban* éljen, amiben elolvadnak a mesterséges határok.

Ennek a mozgalomnak nincsenek szervezetei, nincsenek szabályzatai, nincsen tagdíj és nincs taglista. Egyet kívánunk csak minden magyartól, hirdesse mindenütt, hogy *Egy a nemzet!* — és éljen annak megfelelően. Kérjük az egyesületeket, a sajtót, az egyházakat és a magyar nép minden intézményét, hirdessék és vallják: *Egy a nemzet!*

Az **Egy a nemzet mozgalom** tanulmány füzetet egy kísérő levéllel adtuk közre 1993 elején, amiben felhívtuk a figyelmet arra, hogy az a magyar nemzetre nézve fontos sorskérdést tartalmaz. Lényegében egy javaslat és annak indokolása, ami szerint a jelenkor legfontosabb magyar feladatáknak létre kell hozni az államhatárok korlátai fölött a **nemzeti összetartozás eszméjét**, védekezésül az etatista–nacionalista magyarirtással szemben. Ennek érdekében fel kell emelni a *magyar nemzet* fogalmát olyan köztudati, közjogi és alkotmányjogi szintre, mint amivel felszerelte a polgári liberális államfelfogás és joggyakorlat az **állampolgár** fogalmát.

Végső eredményként azt akarjuk elérni, hogy hozzon a magyar országgyűlés olyan törvényeket, amik törvényes és **jogi keretet adnak az egész magyar nemzetnek** az államhatároktól függetlenül. Ilyen határozatot hozni a magyar népnek szuverén jogában áll. Hozzanak olyan törvényt, ami szerint: **a magyar alkotmány a magyar nemzet tagjának tekint minden magyart**, függetlenül attól, hogy mely államnak állampolgára.

Kértük, hogy aki egyetért a gondolattal a mellékelt Szándéknyilatkozatot kitöltve címünkre küldjék vissza. Azt is megírtuk, hogy szívesen fogadunk véleményt, kritikát is, ötletet, javaslatot.

Kaptunk számos hozzászóló levelet, azokat köszönettel fogadtuk, a benne foglaltakat megszívleltük. Úgy érezzük, a hozzászólók gazdagították elgondolásunkat, ezért itt most a mozgalom további „tagjai” részére közreadjuk, abban a reményben, hogy ennek a most kiadott füzetnek az olvasói ugyancsak vállalják a fáradozást és hozzászólnak az itt olvasottakhoz. Így látjuk kibontakozni az **Egy a nemzet** szellemi mozgalmát, és ezekből a jelzésekből, hozzászólásokból merítünk további értékes gondolatokat:

Köszönettel vettem az Egy a Nemzet-Mozgalom kezdeményezéséről tudósító, f. hó 10-iki keltezésű leveledet, valamint a csatolt füzetet.

Míg az alkotmányos és jogi lehetőségeket és vonatkozásokat nem ismerem –meg kell vizsgálni ezeket! –, a magyar nemzeti egység, illetve az egység fontosságának és égető időszzerűségének az alapgondolatával tökéletesen egyetértek. Magam is ezt igyekszem egyfolytában szolgálni, mint az utóbbi években Magyarországon és Ausztráliában – nem utolsó sorban a Te lapodban – megjelent írásaim mutatják.

Javaslatom szerint minél előbb meg kellene kezdeni az eszmének gyakorlati kérdésekre történő lefordítását és a gyakorlati cselekvés lehetőségeinek vizsgálatát. Ez magában foglalhatná a rokon- és kapcsolódó–kapcsolandó kérdéseket, mint például a szavazati jog kibővítését, továbbá kapcsolatfelvételt a hasonló célú kezdeményezésekkel, alapítvánnyal stb., mint például – a legújabbak közül – Tökés László nevével fémjelzett „Eckhardt Tibor Alapítvány a Világ Magyarágáért”.

Bízom benne, hogy a napokban kezdődő magyarországi tartózkodásod alapot nyújt a további tájékozódáshoz és a munka megkezdéséhez.

Nagykövetségünk minden lehetőségével a segítségére lesz.

Canberra, 1993.március 18.

Baráti üdvözlettel

Dr. Pordány László

(nagykövet)

Az Egy a nemzet Mozgalom elgondolásával teljesen egyetértek és annak célszerű megfogalmazását helyesnek találom, beleértve a felsorolt és jól értelmezett indító okokat. Ugyancsak egyetértek azokkal az idézett nyilatkozatokkal, amelyeket ugyan még érthetően járomba szorítva, politikusaink és a magyarság vezető egyéniségei hangoztatnak beszédeikben. A mozgalmat követni kell, mert az a magyar élet igénye.

Az ún. történelmi Magyarország területére, a Kárpát-medencébe hogyan kerültek a nem magyar nemzetiségű, főként szláv, román és német kisebbségek, az előtted ismeretes.

Ami fontos tény, az az átalakulás, mely a fölvilágosodás következményeként megindult Közép-Európában. Az nem követte a társadalmi osztályok egyenlősége és szabadsága célját, mint az iparilag előbbrehaladott Franciaországban és Angliában, hanem a nemzet szabadságát, a magyarságét a Habsburg osztrák államhatalom alól, s ugyanakkor a mi kisebbségeink, az öntudatra ébredő nemzetiségek szabadságát, szeparatizmus formájában, a magyar államhatalom alól.

A nemzetiségek lelkében a haza fogalma fokozatosan változott át a földrajzi, történelmi keretből és a közös múlt élményéből az egyforma népiségű, azonos nyelvet beszélő, tradíciót követő és sokszor ugyanazt a hitet valló mivolt, a nemzeti összetartozás mélyebb és élőbb kapcsolává. Az ország belső kiegyensúlyozottságának, harmóniájának ez a felbomlása végighúzódt az első

világháborúig, ami azután végeredményben a mai helyzethez vezetett. (Melyhez a szerb kormányzatú Jugoszlávia minden áron történő megtartása teremtői által a legjobb példa.)

Ami az óriási különbség az ő és a mi nemzeti törekvéseink között, az az, hogy ők mint beengedett, beszivárgott, meghívott és a megfelelő propaganda által fölajzottak a határokat akarták és sikeresen tolták a határokat maguk elé, a győzők önszabta jogaiba kapaszkodva, már kétszer is. Így levágva az ország területének 71,4 százalékát, kitépve a nemzet testéből 3,317.598 magyart anélkül, hogy az portáját elhagyta volna. Megszakították azt az egységet, melyet újraforrasztani, melyet ismét eggyé tenni próbálkozunk és mindazt, amit a kényszer még ez után is a testtől eltávolított.

Mi, mert másra képtelenek vagyunk, ésszerűen a körülmények között a legjobbat, a legtöbbet ígérőt, de egyben a jobb jövő alapját akarjuk: egy nemzetet, mely határt és távolságot áthidaló kapocs, törvényes joggá minősített érzelem, értelem. Egy olyan szellemi és élő vérszövetséget, melynek akarata nem ismer akadályokat és képesít céljaink maximumára.

A Délausztráliai Magyar Egyesületek Szövetsége nevében támogatom az Egy a nemzet Mozgalmat és kívánom mielőbbi teljes sikerét! Adja Isten, úgy legyen, de azt is, amit Dr. Hegedűs Lóránd püspök mondott: „Ezt az országot tele kell szülni!” A Magyar Élet 1993. április 22-i száma a genfi népesedési konferencia tájékoztatását közli, miszerint Magyarország népessége, a mai tendenciát alapul véve, 2020-ra másfél millióval kevesebb lesz, s mindez a szláv és román tenger között.

Munkádhoz jó szerencsét kívánok, baráti üdvözlettel

Garamy József

a Délausztráliai Magyar

Egyesületek Szövetsége elnöke

Megtiszteltetés számomra, hogy tájékoztatsz és véleményemet kéred az Egy a nemzet Mozgalom kezdeményezéséről.

Úgy vélem, hogy a mai gyorsan változó világunkban nem igényel különösebb magyarázatot, milyen horderejű kérdés a nemzettudat korunk követelményeinek megfelelő fejlesztése, erősítése, a határon túli magyarságot is felölelő nemzeti egység megőrzése.

Az előzőek alapján kezdeményezésed hazánk jövőjét érintő stratégiai kérdés, s így indokolt, hogy megfelelő körültekintéssel, a politikai, jogi eszközök és lehetőségek számbavételével történjen a célok, a mozgalom kereteinek meghatározása.

A magam részéről első lépésként azzal kívánok segítséget nyújtani, hogy az otthoni, a témában leginkább érdekelt állami intézményeket tájékoztatom az elképzelésről, megküldöm részükre előadásod anyagát.

Emellett javaslom, hogy otthoni tartózkodásod során mérd fel, milyen keretet tud biztosítani a Magyarok Világszövetsége a kezdeményezés kibontakozásához. Továbbá az Egy a nemzet Mozgalom kiváló lehetőséget biztosít az ausztráliai magyarság nemzeti kérdések iránti fogékony rétegei összefogásának erősítésére.

Canberra, 1993.március 19.

Baráti üdvözlettel

Papp József

(követségi tanácsos)

Megkaptam és nagy érdeklődéssel olvastam „Egy a nemzet!” című tanulmányodat.

Az 1990-ben szabadon választott magyar kormány, működésének első pillanatától kezdve, világossá tette, hogy felelősséget érezve az egész nemzetért, alapjaiban szakítani kíván a korábbi kommunista kormányok politikájával, azzal a politikával, amely teljes közömbösséget tanúsított az országtól elszakított területeken élő magyarság sorsa iránt.

Ezt a kormány nemcsak szavaival, hanem tetteivel is bizonyította. Mind a nemzetközi fórumokon, mind a kétoldalú tárgyalásokon a kívülre került magyar kisebbségek egyéni és kollektív jogainak biztosítása érdekében, beleértve az autonómia különböző formáihoz való jogokat is.

Magyarország Szent István óta, leszámítva az elmúlt 45 évet, Európához, nevezhetjük úgy, a Nyugathoz tartozott. Az elmúlt 45 évben, amíg Magyarország egy keleti birodalom foglya volt, sok minden megváltozott Európa másik felén. Ahogy Te is írod, Nyugat-Európában az államok egyesülése, határok elmosódásának folyamata zajlik. Magyarország, amely mindig is Európához tartozónak érezte magát, bele kíván kapcsolódni ebbe a folyamatba. Vissza akarunk térni az európai nemzetek közösségébe. Politikánk arra irányul, hogy megfordítsuk azt a folyamatot, amely térségünkben ellentétes irányú a nyugat-európaival. Ehhez támogatást, segítséget csak az Európai Közösségtől, azon belül leginkább tradicionális barátainktól, Németországtól és Olaszországtól remélhetünk.

Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy ehhez a folyamathoz évtizedek kellenek. Nyugat-Európának is közel 40 év kellett ahhoz, hogy Ausztria és Dél-Tirol, vagy Németország és Elzász-Lotharingia közötti határok ma már nem választanak el nemzetrészeket egymástól, hanem inkább összekötnek. Bízunk abban, hogy a nemzetek Európájában mi is megtaláljuk méltó helyünket.

Nem kívánjuk ölbe tett kézzel várni a jövő Európájának eljövételét. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy az elszakadt magyarság meg tudja őrizni identitását, kultúráját, nyelvét. Egyetértek Veled, hogy lehetővé kell tennünk minél több, a határon túlra került magyar fiatal számára a magyarországi oktatásban való részvételt. Ez azonban nem pótolhatja a széles körű

anyanyelvi oktatást Erdélyben, a Felvidéken és másutt, aminek biztosításáért mindenkor síkraszállunk, sőt anyagilag is támogatjuk.

A magyar kormány sok, látszólag apró, de fontos lépést tesz annak érdekében, hogy az egymástól elzáró határok átjárhatók legyenek, nemcsak a szó fizikai értelmében. Magyarország egyik kezdeményezője volt a Kárpátok—Tisza, úgynevezett eurorégió megalakításának, amely Kelet-Szlovákia, Kárpátalja, Észak-Erdély és a Tiszántúl területeinek országhatárokon átnyúló együttműködését célozza. Több száz vegyes tulajdonú vállalat, ahol részben anyaországi, részben erdélyi vagy szlovákiai magyar a tulajdonos, alakult a kormányzat támogatásával a magyarlakta területeken. Kádár Béla miniszter urat idézem, hogy ez is magyarságvédelem.

Mi a magyar nemzet egészéhez tartozónak valljuk az Erdélyben, a Délvidéken vagy a Kanadában élő magyart, aki magyarságát vállalja, bármilyen útlevelet is hordjon a zsebében. Az államiság, az állampolgárság mai intézményei a múlt századokban alakultak ki Európában. Nem vagyok alkotmányjogász, de tudomásom szerint a nemzet, mint jogi kategória, nem szerepel az európai alkotmányban. Magyarország az Európai Közösség felé tart, ehhez kívánja igazítani jogrendjét, gazdasági rendszerét, még – akárcsak Nyugat-Európa többi országa – szuverinitásának bizonyos mértékű korlátozása árán is. Ez a magyar kormány politikája, amellyel nemcsak kötelességből, hanem őszinte szívből teljes mértékben azonosulok.

Összefoglalva: úgy érzem, a mai magyar kormány lehetőségein belül mindent megtesz a magyar nemzet létének megőrzéséért, a határokon kívülre került magyar kisebbségek védelméért, az anyaország és ezzel együtt az egész magyarság felemelkedéséért, ezt a politikát nemcsak hivatali kötelezettségből, hanem teljes erőmből szívvel-lélekkel támogatom. Őszintén örülök, hogy az ausztráliai nemzeti emigráció nagy része hasonlóan érez. Nem kételkedem, az Általad kezdeményezett „Egy a Nemzet!” mozgalom őszinte, jobbító szándékában, azonban a javasolt nemzetfogalom törvényben rögzítése egyoldalú deklarációként azontúl, hogy ellentétes az európai integrációs folyamattal, nem segítene a határokon kívül rekedt magyarság sorsán, sőt esetleg még ártana mind nekik, mind az anyaországnak.

Hiszem, hogy eltérő véleményünk ellenére mindketten azonos célokért dolgozunk, legfeljebb a közös célokhoz vezető eszközök megválasztásában látok különbséget kettőnk álláspontja között.

Őszintén remélem, ez nem fogja beárnyékolni a kettőnk között az el-múlt másfél évben kialakult együttműködést és baráti kapcsolatot.

Ennek reményében kívánok jó utat és sok sikert magyarországi utadhoz.

1993. március 19.

Baráti üdvözlettel

Weszely Tibor

(főkonzul)

A történelmi ezeréves magyar alkotmány forrása a nemzet szuverénitása. A Magyar Szent Korona Tana is csak a nemzeti főhatalomnak sajátos magyar kifejezési formája.

Lényegében a nemzet az embereknek származás, faj, történelem, erkölcs és nyelvközösség alapján egybetartozó összessége. (*Magyarország közjoga, Faluhelyi Ferenc, Pécs, 1927.*)

Ez a Szent István-i hagyományokon nyugvó szemlélet jelenti a politikai nemzet fogalmát, amelyben Hungária keblére ölelte a Kárpát-medencében letelepült nem magyar fajú kisebbségeit, és így ezek a népcsoportok megőrizhették nyelvüket és kultúrájukat.

Ma azonban szembe kell néznünk azzal, hogy az államhatárokon túl él a magyarság közel egyharmada, és ezért rá kell mutatni arra, hogy az elszakadt magyar népcsoportok is tagjai a magyar nemzetnek.

A modern politikai fejlődés azt hirdeti, hogy az államhatárok nem lehetnek elválasztó vonalak, és a különböző népcsoportok kulturális szabadságához tartozik, hogy sajátos jellegüket megőrizhessék.

Ezért joggal hivatkozhatunk a magyar közjogi múlt nagy teljesítményeire, a szászok kultúra-autonómiáira, vagy a határőrvidékre befogadott szerbek kultúrájának biztosítására, s a független Erdély türelemre épített vallási és nemzetiségi együttélésére.

Elvárhatjuk tehát a magyarság számára is, hogy elszakított magyarjaink is élvezhessék a „Nemzetek Új Európájában” kulturális és emberi jogaikat.

Dr. Török Béla

kir. törvényszéki bíró, a m.kir.

igazságügyminisztérium volt tagja:

Az összmagyarság, az államhatárok fölötti magyar nyelvemzet egybetartozásának felismerése és ennek az eszmének a fenntartása köztudati-, közjogi- és alkotmányjogi szinten — életbevágó.

E célból a magyar emigráció kell, hogy hozzásegítsen a jelenlegi magyar kormány korlátozott mozgásterére és nemzetközi kényszerhelyzete miatt. Tehát van újra egy emigrációs feladat.

Az összmagyarság – tehát a magyarországi 2/3, az 1/3 utódállamokbeli és a nyugati emigráció – részére kell kialakítani jogi, törvényes keretet, hogy legalább kulturális érdekeinkért harcolhassunk, különösen az utódállamok magyarságának fennmaradásáért.

Az összmagyarság fennmaradását fogja szolgálni a magyar törvényhozásnak olyan jövőbeli törvénye, ami alkotmányos és jogi keretet (jogi határok feletti keretet) ad az összmagyar nemzetnek, a Kárpát-medence magyarságának a magyar emigrációval együtt. Ilyen jogok között lenne pl. a magyar kultúrához és közoktatáshoz való jog kiharcolása — és pedig magyar nyelven és hazafias magyar szempontból.

Tehát: fel az „Egy a nemzet Mozgalommal!”

Földváry Gábor (M. Sc),

a Magyar Történelmi Társulat elnöke,
a Magyar Múlt című folyóirat szerkesztője,

A Magyar Életben nemrég részletesen kifejtetted megokolásodat, miért kezdeményezted az „Egy a nemzet Mozgalom” elindítását.

Bevezető Kölcsey-idézeted pontosan találó.

Ha valaha szükségünk volt nemzetünk sírba sodródása ellen síkra szállni, most itt a perc.

Fel kell ráznunk a magyar parlamentet és vele együtt minden, nevére érdemes magyart, hogy sürgősen törvényt hozassék, amely állampolgárságra való tekintet nélkül a magyar nemzet tagjának tekint minden magyar származású embert, aki nemzetünkhöz kíván tartozni.

Magunk és a Canberrai Erdélyi Szövetség nevében:

Dr.Kazár Lajos

Kogon Károly

Malonyay Éva

Az „Egy a nemzet Mozgalom” felszólító körleveledet köszönjük. A Canberrai Magyar Egyesület teljes mértékben elfogadja és támogatja javaslatodat, aminek célja, hogy a magyar parlamentben sürgősen alkottassék törvény, amely állampolgárságra nem nézve, a magyar nemzet tagjának jelent ki minden magyar származású személyt, aki nemzetünk tagjának tekinti magát.

Isten segítsen áldozatos munkádban!

Kogon Károly elnök

Dr. Kazár Lajos

Csiki Zsófia

A még folyó év márciusában küldött „Egy a Nemzet” mozgalom bemutató leveledre csak most reflektálok, miután értesültem, hogy hazaérkeztél. Minden részletezés nélkül: remélem, hogy minden hazánkfia, otthon és az emigrációban magáévá teszi jelmondatod: „EGY A NEMZET”!

Meneteljünk kéz a kézben e gondolattal a 94-es választások felé.

USA, 1993. március 10.

Bánkuty Géza (USA)

Kérted az „Egy a nemzet Mozgalom” alapításához a hozzászólásomat.

Azt hiszem, nem kell sokat bizonygatnom, hogy ilyen tekintetben egyforma síkon mozgunk. Te képviselted Clevelandben az ausztráliai MHBK főcsoportokat és tölem eredő javaslatokat terjesztettél ott föl a nevünkben. Ezeknek egyenes következménye a budapesti találkozás, amelyen ugyancsak képviselsz bennünket.

Hasonló fölterjesztést küldtem a múlt év novemberében a Floridában megtartott emigrációs gyűlésre, valamint a november végén megtartott Clevelandi Találkozóra. Javasataim mindkét összefüggésben tetszésre találtak, s talán hozzájárultak a Szabad Magyar Világtanács „föltámasztási” kísérletéhez.

A Szabad Magyar Világtanácsot a Cleveland-ben 1988 novemberben megtartott Találkozón én javasoltam szóban és írásban. Ilyen értelemben állandó összeköttetésben állok otthoni politikusokkal is.

Meg kell teremtenünk az otthoni keresztény, nemzeti jobboldal és az emigráció hasonló felfogású része között az állandó kapcsolatot. Ilyen értelmű javaslatokat küldtem az április elején Budapesten járó MHBK küldöttségnek. Annak egy másolatát megküldtem dr. Hasznos Miklósnak is.

Teljes szívvel támogatlak és melletted állok!

Őszinte barátsággal köszönt és üdvözöl

Hetyey Sándor

az MHBK Központi Vezető

helyettese Ausztráliában

Úgy érzem, az akarat megvan. Antall József annak idején kijelentette: tizenötmillió magyar miniszterelnöke kíván lenni. Ez az üzenet akkor világszerte majdnem tizenötmillió szívet megmelegített.

Azóta kihűlő szívvel tapasztaljuk, hogy ma tizennégymillió magyar jámbor óhaja már kevés ahhoz, hogy a fenti mozgalomból Országházunkban törvény születhessen.

De a munkát végezni kell. A kőfáltól nem szabad visszafordulni. Ne engedjük, hogy az általad idézett merániak, külső és belső hatalommal, végleg elfojthassák a Tiborcok jajszavát.

A Gondviselés segítsen utadon, és adjon erőt, hogy végig tudd járni.

Sokéves barátsággal köszöntlek

Ruttkay Arnold

Sajnálatos módon Budapesten nem tudtam elérni Önt, mivel évi szabadságomat töltöttem. Elolvassván az írott anyagokat, amit volt szíves számomra megküldeni, úgy érzem, hogy azonos céljaink vannak és lesznek is. Teljes részleteire itt most nem tudok reflektálni. Roppant szimpatikus, ahogy Ön írja, a világ távoli pontjain is van még magyar együttérzés és összetartás. Nagyon szeretném, ha ez a „második hazámban” is felerősödne! Ugyanis én bajor származású vagyok, de a feleségem magyar.

Szeretnék én is Önnek elküldeni egy 1938-ban kiadott Szent Korona tant, jelenleg az Egerben lévő archívumból próbáljuk megszerezni, és úgy néz ki, hogy sikerülni fog. Úgy érzem, hogy ma már nincs különösebb földrajzi távolság, amit nem lehetne áthidalni.

Sajnos, nálunk most nem a legkedvezőbb a helyzet a belpolitikai problémák miatt. Úgy érzem, mindenki, aki tud e kis országon valamit is segíteni, egyetemes jót szolgál.

Maradok igen nagy tisztelettel, a távoli honfitársakat is köszöntve.

Budapest, 1993. augusztus 26.

gr. Sensenstein-Rattelsbach Antal

Köszönöm, hogy megtisztelnék azzal, hogy megosztják velem gondjaikat, hogy felhívják figyelmemet mulasztásokra, hogy ötletekkel segítik munkámat.

Kérem, hogy a jövőben is tegyék meg észrevételeiket, tájékoztassanak munkájukról. Ígérem, hogy tanulmányozni fogom dr. Török Béla Önök által hozzám eljuttatott tanulmányát, és véleményem továbbítom Önökhöz.

Budapest, 1993. szeptember 6.

Tisztelettel:

Dr. Kelemen András

(külügym. politikai államtitkár)

Köszönettel vettem megkeresését. Tisztelettel szemlélem erőfeszítését mind az „Egy a nemzet mozgalom”, mind a magyar Szent Korona közjogi szerepének visszaállítása érdekében.

Véleményem szerint szükség van a nemzeti tudat, a nemzet örökségének elismertetésére, ugyanakkor az én értékrendem az ember–család–társadalom tengelyében mozog, s számomra a nemzet mint társadalmi képződmény jelenik meg, illetve a nemzeti kultúra a személyes lét kérdésére adandó sajátos választ foglalja magában. Ebből következően a jelenlegi és az építendő demokrácia közjogi státusza mint történelmi örökséggel számol a Szent Koronával, de a jövőbeni aspektusát a modern kor követelményeihez igazítva nem feltétlenül a Szent Koronához fűződő területiség határozza meg.

Ezért a csatolt nyilatkozatot nem töltöm ki, ugyanakkor sok sikert kívánok a nemzettudat és a múlt örökségének ápolásához.

Budapest, 1993. szeptember 8.

Tisztelettel

Balogh Gábor

független képviselő

Csapó Endre és dr.Török Béla mellékelt tanulmányaival egyetértek azzal a megjegyzéssel, hogy (1) szerintem az ország szuverinitása nem 1944. okt.15-én, hanem már március 19-én megszűnt. Ezután kezdődött a deportálás is, német nyomásra. (2) A királyválasztás illuzórikus, jelenleg nem él olyan személy, akit a nemzet minősített többsége, de akár 50% feletti létszáma is megválasztana. A jelenlegi lakosság 10 %-a se ismerte meg személyesen a királyságot, 20—30 %-a kedvező dolgokat hallott róla, a többit meg vagy nem érdekli ez az államforma, vagy túl költségesnek, túl cifrának, esetleg egyenesen nevetségesnek tartja.

Jó magam nem érzek ellenséges érzületet a királysággal szemben, de ezt ábrándnak tartom, nem reális elképzelés..., sajnós.

Budapest, 1993.augusztus 11.

Simonyi István

Miniszter úr megbízásából köszönetemet fejezem ki azért a tanulmányért és szíves tájékoztatásért, amelyet az Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság tevékenységéről küldött.

Miniszter úr nagyra értékeli a – közjogunkban oly jelentős szerepet játszó – magyar Szent Korona-tan tanulmányozását és annak kutatását, hogy miként hat e gondolat a legújabb kori alkotmányos életünkre.

A magyar igazságügyi minisztérium jelentős erőfeszítéseket tesz az elmúlt diktatúra következményeit felszámolandó. Ennek érdekében jelentős kutatásokat folytatunk, s ezek eredményeit széles körben igyekszünk tudatosítani. Egyik ilyen példány a mellékelt kötet is.

Továbbra is nagy érdeklődéssel és figyelemmel kísérjük munkásságukat, amelyhez sok sikert kívánunk.

Budapest, 1993. szeptember 8.

Üdvözlettel

Dr. Kahler Frigyes

(Igazságügyminisztérium, Budapest)

Köszönöm, hogy levelével megkeresett. Igyekszem Önnel a közös hangot, nevezőt megtalálni.

Úgy vélem, hogy – leveléből ez tűnik ki – Ön is méltányolja a magyar kormány áldozatos tevékenységét a külpolitikában. Én feltétlen híve vagyok az Antall József miniszterelnök úr vezette kormánynak. Minden más kezdeményezéssel, törekvéssel szemben a jelenlegi kormánypolitikát fogadom el legjobbnak, őszintének, követendőnek.

Minden magyarnak, tehát az anyaországon kívül élőknek is csak javasolni tudom, hogy ne külön utakon – mozgalmakon, frakciókon és pártokon át – keresse nemzetünk felemelésének, a jobbításnak lehetőségét, hanem egységesen álljon a magyar kormány magyar érzelmű és -eszü politikája mögé erősítésnek.

Budaörs, 1993. augusztus 8.

Tisztelettel:

Szinyey Merse Tamás

Mindenütt, ahol a magyar nemzeti egység megteremtésén munkálkodnak, nekem ott a helyem!

Bizalmuk megtisztel, s bátran mondhatom: nálam a tett és a szó EGY!

Budapest. 1993.08.04.

Őszinte tisztelettel

Király B. Izabella (képviselő)

Igazán megható volt Magával találkozni, mint távolélő magyarral, akiben több magyarság, aktivitás van, mint sok itthoniban.

Negyven év belénk „vert” internacionalista gondolkodását tudom, nem könnyű átalakítani, (jó értelemben vett) nacionalista (és nem sovinszta) gondolkodássá. A közvéleményből kiirtották a nemzettudatot. Ennek ellenkezője néhány évet igénybe vesz. Nem szabad feladni, töretlenül csinálni kell – ugyanúgy, ahogy eddig az ellenség csinálta – az ő módszereikkel lépni.

Biztos vagyok benne, hogy itthon is, Ausztráliában is segítőtársakra, követőkre talál. Tüzet csiholni nem könnyű.

A nemzetben való gondolkodás világjelenség, országhatároktól független. Nemcsak a származás, a történelem, a nyelvi közösség alapján tartozunk egybe, de vallási, kulturális alapon is. Ne felejtse el, hogy sokan kényszerből hagyták el a hazát. Elüldözték őket!

Trianon meggondolatlansága, hozzá nem értése, primitív ballépése — ez nem a mi hibánk. Mégha úgy is érzik, hogy az állam kitagadja Magukat — de a nép nem! Sajnos országunkon belül még ma is vannak ellenszónokok, akik nem tartják magukat magyarnak. És ez baj.

Nagyon jó ez a megfogalmazás dr. Török Béla cikkéből: „híve a történelmi királyi államforma felélesztésének. Nemcsak azért, mert a magyar történelmi, kulturális és nemzeti érdekeket ez az államforma szolgálná ki a leghívebben, de azért is, mert a Szent Korona mítosza kisugározna a teljes Kárpát-medence területére.”

Biztos vagyok benne, igazi — megfelelő kutatással tudnánk találni Árpádházi leszármazottat, akár oldalágról, akár anyai ágról.

Életfogytiglan felhatalmazni az államfőségre, az öröklődési jog biztosításával. Számos példa van erre Európában — a megfelelő szinten persze. De akár a nádorválasztás is jó megoldás lenne, és ugyanúgy pl. tisztsége élettartamra szólásával, de 10 évenkénti választásával is. Így nem lenne az a helyzet, mint az USA-ban, hogy csak 40–50 %-nyi választópolgárt tudnak rávenni a szavazásra.

Természetesen a sok lehetséges megoldás közül ki kell választani a legjobbat — alapos körültekintéssel.

Mégegyszer köszönöm, hogy megtisztelt kérésével, kíváncsi a véleményemre, remélem tudtam segíteni, — hasznosan.

Budapest, 1993. aug.17.

Üdvözlettel:

Gárdosh Diana

Nagyra becsülöm a munkásságodat és főképpen az „EGY A NEMZET MOZGALMAT”, amit voltál szíves elindítani. Most csupán az az egyedüli kérésem, ha lennél szíves valamivel megnyugtadni, hogy az egész elindulás után mennyire jutottál és mit várhatunk stb.,stb.?? Igazán csak a Te józan gondolkodásodból és igen nagy hazaszeretetedből születhetett meg ilyesmi, és azóta is imádságos lélekkel ostromlom a Fennvalónkat, hogy meghallgatásra találjon ezen nemzetmegmentő kezdeményezésed!!

Newcastle, 1993. XI. 4-én.

Igaz szívvel köszöntelek

Molnár Béla

Tisztelt Elnök úr, köszönöm figyelmességét.

Sok sikert kívánunk mozgalmukhoz.

Budapest, 1993. szeptember 10.

Szivélyes üdvözlettel

Katona Tamás

(Minisztereln. államtitkár)

Köszönöm, hogy megtisztelt levelével. Az „Egy a nemzet mozgalom” fontos kérdésekkel foglalkozik. A jelenlegi helyzetben is, mint a magyar történelemben annyiszor is, egységesen kellene a magyarságnak a nemzetet érintő lényeges kérdésekben is cselekedni.

Jómagam építészmérnök vagyok, ezért a magyar nemzet közjogi fogalmával tudományos mélységben nem foglalkoztam, de véleményemet ebben a kérdésben nagyon röviden elmondom.

A jelenlegi kormányunk sok hibája és gyengesége ellenére – úgy érzem – a korláton belül sokat tesz a környezetünkben élő magyarság helyzetének erősítésében és a bemenekülők ügyében. (Meg is kapja érte a magáét a szomszédoktól!)

Nem akarom tanulmányszerűen felvezetni a lehetőségeinket és az ellene dolgozó erőket. Azt gondolom, hogy a lehúzó erő nagyobb, mint a felhajtó erő. A vágyaink nem egyeznek a lehetőségeinkkel.

Mégis, a nemzettudatot a hazafias érzést fejleszteni kell minden fogékony magyarban, ami sajnos lassú folyamat.

Ennek egyik hasznos eszköze volna Magyarországon olyan tanulmányok végzése – többségében kint élő magyaroknak – amelyek elősegítik a magyar nemzeti gondolat továbbélését, fejlesztését. A képzési forma – úgy gondolom – hasonlítana a jelenleg is működő orvostovábbképzés vagy szakmérnökképzés rendszeréhez. Azt ajánlanám, hogy a már végzett, diplomával vagy oklevéllel rendelkezők vehetnének részt egyetemen vagy főiskolán ezen célokra kidolgozott előadásokon, szemesztereken, ahol vizsga után külön diplomát is kapnának a hallgatók.

A tanulmányok lehetnének: magyar történelem, magyar irodalom, m. kultúrtörténelem, m. gazdaságtörténet, m. művészettörténet, m. néprajz stb., stb. Természetesen ezen anyagok a történelmi Magyarországot felölelnék.

Ennek az intézmény rendszerét, illetve annak kiépítését és finanszírozását, kellene az „Egy a nemzet mozgalom”-nak segíteni tanácsokkal, szervezéssel tevőlegesen és talán anyagiakkal is, célzottan. Csak erre a meghatározott célra adni illetve gyűjteni pénzt.

Budapest, 1993. augusztus 8.

Tisztelettel

Szterényi József

Levelét és a mellékelt füzetet köszönöm, „Egy a nemzet” nevében Isten áldásával!

Egyesült Magyar Üdvözlettel,

Bécs, 1993.július 15.

Dr. Koppány Endre

(a Szent Korona Világszövetség elnöke)

Köszönettel vettem március 18-i leveled. Gratulálok a Szent Korona Társaságról küldött anyaghoz. Nagyon helyeslem az „Egy a nemzet mozgalom” megindítását. Ez itthon is előnyös lenne.

Budapest, 1993. március 28.

baráti öleléssel

Dr. Kállay István

(a Szent Korona Társaság elnöke)

Egy a nemzet Mozgalom

Összefoglaló meghatározás

1993 elején indult útjára az *Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság* kebelében az *Egy a Nemzet Mozgalom* a magyar nemzet együvé tartozásának tudatosítása érdekében.

A két világháború utáni igazságtalan rendezés következtében ma minden harmadik magyar idegen megszállás alatt él, idegen államok alattvalójaként. A magyar nép kirekesztett, elhatárolt egyharmada háromnegyed évszázados kálváriájának tragikus fordulatába lépett. Nemzeti létükben a hanyatlás zuhanásszerűvé vált a környező államok felgyorsult beolvasztó, homogenizáló programjai következtében. Sem a nemzetközi helyzet, sem a magyarországi politikai helyzet nem érett arra, hogy ez a válság kedvezően kezelhető lenne.

A legnagyobb probléma az, hogy mind a közfelfogás, mind a magyar jogrend és a nemzetközi jogrend alapján is, a nemzet többi részétől elszakított magyarok egy-egy idegen állam polgárai lévén, teljes egészében alattvalóivá váltak az elválasztott terület új gazdájának, széttépve minden jogi köteléket a szülőhazával. Ennek a kornak az a bűne, hogy **állampolgári kategóriákra szaggat kultúrköri kategóriákat**. Az államhatárok ilyen szerepe alapján a homogenizáló államok gyakorlatában bűncselekménnyé válik a nyelvi-, a történelmi-, az érzelmi-, a vallási- és a kulturális örökség ápolása. Ezek az államok ehhez a nemzeti kisebbséget kiszolgáltató helyzethez ragaszkodnak, és ennek alapján saját államuk belügyének tekintik másnyelvű állampolgáraik dolgait. Teljesen süketek és érzéketlenek mindenféle megállapodásra, jogra, nemzetközi kötelezettségre, a saját alkotmányuk idevonatkozó tételeire is. Egyre nyíltabban és határozottabban fokozzák a homogenizáló programot, ami eredményesnek is bizonyul a tízezrekre menő elmeneküléssel, kilakoltatással, katonai behívásokkal, átköltöztetésekkel, betelepítésekkel.

Éppen most bontakozik ki annak a szemléletnek és állapotnak a tarthatatlansága, amit a trianoni, majd a párizsi úgynevezett békeszerződés a magyar népre rákényszerített. „Úgynevezett” békeszerződés, mert az egész magyar nép részére nem hozott békét, és a szerződés elfogadása is kényszer alatt történt, aminek megtartására a magyarokat kötelezték, de amit mindenegyes másik fél azóta is minduntalan megszeg.

A nemzetközi jog ezeket a magyarokat, akik el sem mozdultak szülőföldjükről, jugoszlávnak, romának, szovjetnek, csehszlováknak, osztráknak minősítette. Tarthatatlan ez a szemlélet, mert arra kötelezi a magyar kormányt, a magyar hatóságokat, hogy azt a négy milliő magyar, akik a trianoni határokon kívül élnek, **idegen állampolgároknak** tekintse. Ezzel a minősítéssel a természet rendje ellen cselekedtek, kiszakították őket a **magyar nemzet kötelékéből**, ugyanakkor idegen elemként kell élniök egy másféle nép uralma alatt, amelyik elfogadta a megszerzett területek birtoklását, de nem fogadta el a rajta élő őslakosok nemzeti mivoltát. Ez okozza a magyarság mérhetetlen szenvedését, ami iránt az államhatárokat felelőtlenül megszabó nagyhatalmaknak

nincsen érzékük. Jogalkotásuk még ma is abban a primitív állapotban van, hogy a kisebbségi jogokat csak az általános emberi jogok keretében szemléli.

Még sajnálatosabb, hogy nincs a magyarságnak, a magyar állam intézményeinek a nemzetszaggató államhatárokat áthidaló munkaprogramja és ilyen program feltételeit megteremtő jogalkotása és abból fakadó társadalmi felelősségérzete. Erre a hiányra akar rámutatni az **Egy a nemzet Mozgalom**, azzal az igénnyel, hogy ebből országos mozgalom fejlődjön Magyarországon. A jelenkor legfontosabb magyar feladatául fel kell ébreszteni és népszerűsíteni kell az államhatárok korlátai fölötti **nemzeti összetartozás** eszméjét, védekezésül az etatista–nacionalista magyarirtással szemben. Ennek elérése érdekében fel kell emelni a **magyar nemzet** fogalmát olyan köztudati, közjogi és alkotmányjogi szintre, mint amivel felszerelte a polgári liberális államfelfogás és joggyakorlat az **állampolgár** fogalmát.

Azt akarjuk elérni, hogy hozzon a magyar országgyűlés olyan törvényeket, amik **törvényes és jogi keretet** adnak az **egész magyar nemzetnek** az államhatároktól függetlenül. Ilyen határozatot hozni a magyar népnek szuverén jogában áll. Hozzanak olyan törvényt Magyarországon, ami szerint: *a magyar alkotmány a magyar nemzet tagjának tekint minden magyart*, függetlenül attól, hogy mely államnak állampolgára.

Emeltessék a **nemzet** fogalma alkotmányjogi képletté, mert érzéseiben is, vágyaiban is, és reméljük, felemelkedésében is: **egy a nemzet!**

Az Egy a nemzet Mozgalom nem irányul senki ellen, de elszántan meg akarja menteni a szenvedő nemzetrészeket a magyarságnak, a népek közötti békének, és az emberiségnek.
